

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4447/25
19.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Станиславе Митровић и Јасмине Вуковљак Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Томашевић, адвокат из Београда, ул. Крунска бр. 54, против тужене Addiko Bank а.д. Београд, са седиштем у Београду, ул. Милутина Миланковића бр. 7в, чији је пуномоћник Љиљана Швабић, адвокат из Београда, Булевар уметности бр. 23/1/19, ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о жалби тужене, изјављене против пресуде Трећег основног суда у Београду П 7957/22 од 23.4.2025. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалбе тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 7957/22 од 23.4.2025. године у ставу првом изреке, у делу става другог изреке којим је утврђено да су апсолутно ништаве одредбе Уговора о стамбеном кредиту ... од 14.8.2006. године и то члан 1 став 1 у делу у којем је наведено "ЦХФ", члан 1 став 2 у погледу валутне клаузуле, део члана 3 где је наведено "ЦХФ", део члана 4 став 1 у коме је наведено "шестомесечни ЛИБОР за ЦХФ", у делу члана 4 став 3 где је наведено "ЛИБОР-а за ЦХФ", у делу члана 4 става 8 у коме је наведено "ЛИБОР-а", у делу члана 7 у коме је наведено "ЦХФ", као и у делу члана 10 став 4 у коме је наведено "ЦХФ" и у ставу трећем изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда пресуда Трећег основног суда у Београду П 7957/22 од 23.4.2025. године у преосталом делу става другог изреке тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца АА из ... којим је тражио да се утврди ништавост дела одредбе члана 1 став 1 Уговора о стамбеном кредиту ... од 14.8.2006. године у којој је наведен износ од "31.545,98", као **НЕОСНОВАН**.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из става четвртог изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 7957/22 од 23.4.2025. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 143.837,00 динара, са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршење па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску од 31.10.2024. године.

Ставом другим изреке утврђује се да су одредбе Уговора о стамбеном кредиту бр. ... дана 14.08.2006 године закљученог између правног претходника тужене Нуро Alpe-Adria Bank AD Beograd и тужиоца АА из ..., у чл. 1. ст. 1. Уговора у делу у којем је наведено "31.545,98 ЦХФ", у чл. 1. ст. 2. у коме је наведено: „За обрачун вредности дуга користиће се валутна клаузула тако што се износ дуга на дан закључења Уговора утврђује у швајцарским францима, а прерачунава се у динаре по куповном курсу Нуро Alpe-Adria Bank AD Beograd за девизе на дан пуштања кредита у течај, односно прерачунава се у динаре на отплате сваког анuitета и свих других дуговања корисника кредита.", у чл. 3. у делу где је наведено "ЦХФ", у чл. 4. ст. 1. у делу у којем је наведено „шестомесечни ЛИБОР за ЦХФ". у чл. 4. ст. 3. у делу у којем је наведено „ЛИБОР-а за ЦХФ", у чл. 4. ст. 8. у делу у ком је наведено: „ЛИБОР-а.", у чл. 7, у делу у којем је наведено „ЦХФ", као и у чл. 10 ст. 4. у делу у којем је наведено „ЦХФ", ништаве и да не производе правно дејство што је тужена Addiko Bank AD Beograd дужна признати и трпети.

Ставом трећим обавезује се тужена да тужиоцу на име неоснованог обогаћења исплати појединачне износе са законском затезном каматом, а као што је ближе наведено у изреци, у укупном износу од 379.352,57 динара.

Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 149.687,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена, из свих законом прописаних разлога, побијајући је у целости.

Испитујући правилност побијане првостепене пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС" број 72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да жалба тужене Addiko Bank а.д. Београд делимично основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног предвиђене одредбом члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из става 2 тачке 12 истог члана на коју се указује у жалби тужене. Изрека првостепене пресуде је разумљива, непротивречи сама себи и разлозима пресуде, а у образложењу је првостепени суд навео јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама.

Из чињеничног стања које произлази из списка предмета следи да је између

тужиоца, као корисника кредита и правног претходника туженог, Нуро Alpe-Adria-Bank a.d. Beograd, као даваоца кредита, закључен Уговор о стамбеном кредиту број ... од 14.06.2005. године, којим је тужиоцу у члану 1 став 1 одобрен кредит у износу од 31.545,98 ЦХФ у динарској противвредности; одредба члана 1 став 2 овог уговора гласи: „За обрачун вредности дуга користиће се валутна клаузула тако што се износ дуга на дан закључења Уговора утврђује у швајцарским францима, а прерачунава се у динаре по куповном курсу NYPO ALPE-ADRIA BANK AD BEOGRAD за девизе на дан пуштања кредита у течај, односно прерачунава се у динаре по продајном курсу NYPO ALPE-ADRIA BANK AD BEOGRAD за девизе на дан отплате сваког ануитета и свих других дуговања Корисника кредита"; одредба члана 3 Уговора гласи: „Корисник кредита се обавезује да на дан пуштања кредита у коришћење, плати банци следеће једнократне накнаде, за обраду кредитног захтева у висини од 2,5% износа одобреног кредита утврђеног у члану 1, овог Уговора, по продајном курсу за девизе Нуро Alpe-Adria-Bank a.d. Beograd за валуту ЦХФ"; одредба члана 4 став 1 овог уговора гласи: „Корисник кредита се обавезује да на дуговани износ главнице, почев од дана пуштања кредита у коришћење па до коначне отплате кредита, плаћа Банци камату по стопи која износи шестомесечни ЛИБОР за ЦХФ (који је објављен на дан који два радна дана претходи почетку наредног шестомесечног обрачунског периода за који се утврђује каматна стопа) заокружен на следећу четвртину процентног поена плус 2,75% на годишњем нивоу, да одредба члана 4 став 8 овог уговора гласи: „Корисник кредита је сагласан и својим потписом на овом Уговору прихвата, без права приговора, да се висина каматне стопе, као и начин обрачунавања и наплате, аутоматски усклађује са променама ЛИБОР-а, изменама законских прописа и аката пословне политике банке, без обавезе уговорних страна да закључују посебан Анекс овог Уговора, с тим што је банка дужна да пре почетка примене промењене каматне стопе, о томе обавести Корисника кредита, као и да одредба члана 7 Уговора гласи: „Корисник кредита се обавезује да у циљу осигурања овог Уговора код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита, на дан пуштања кредита у коришћење, плати банци премију осигурања у висини од 3,25 износа одобреног кредита утврђеног у члану 1 овог Уговора, по средњем курсу за ЦХФ. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Јованке Косановић од 24.05.2024. године, произлази да је укупан износ обавезе по кредиту у периоду отплате на име месечних ануитета износио 38.935,83 ЦХФ у противвредности од 3.216.631,68 динара, а да је кредит одобрен према условима индексације у валути ЕУР који су важили у време закључења Уговора, корисник кредита би у истом периоду платио укупно 27.189,56 ЕУР у противвредности од 2.837.279,11 динара што би било мање за 379.352,57 динара. Даље је утврђено да је на обрачун обавезе по основу затезне камате примењена уговорена каматна стопа 6М ЦХФ ЛИБОР + 2,78% годишње (као виша у поређењу са референтном каматном стопом за валуту ЦХФ) корисник кредита би платио укупно 2,35 ЦХФ, у противвредности 19,56 динара, што би било мање од плаћеног износа за 7,38 ЦХФ, у противвредности од 374,33 динара. Да је кредит индексиран по условима индексације у валути ЕУР до 08.05.2012. године би му извршене уплате биле мање од обавезе, а обрачуната законска затезна камата по том основу била би 41.358,95 динара, док би му од 08.05.2012. године извршене уплате биле веће од обавезе за укупно 379,352,57 динара, а обрачуната законска затезна камата на више плаћене износе од дана 08.05.2012. године до дана израде овог налаза и мишљења (23.05.2024. године) износила би 406.560,12 динара. Када се износ законске затезне камате од 406.560,12 динара умањи за законску затезну камату од 41.358,95 динара, нето потраживање корисника кредита по основу законске

затезне камате износило би на дан 23.5.2024. године 365.201,17 динара.

Првостепени суд је применом одредби чланова 10-16, 103, 105, 210, 214, 395 и 1065 Закона о облигационим односима усвојио тужбени захтев тужиоца према туженој којим је тражио утврђивање ништавости одредби уговора као у ставу другом изреке првостепене одлуке. Иако се валутна клаузула може правно ваљано уговорити у циљу очувања једнакости узајамних давања тржишне вредности динарског износа пласираних и враћених кредитних средстава која се утврђује индексирањем курса евра, ништава је одредба уговора о кредиту о индексирању динарског дуга применом курса ЦХФ која није утемељена у поузданом писаном доказу да је банка пласирана динарска средства прибавила посредством сопственог задужења у тој валути и да је пре закључења уговора кориснику кредита доставила потпуну писану информацију о свим пословним ризицима и економско-финансијским последицама које ће настати применом такве клаузуле. Уговор о кредиту се закључује у писаној форми и ради се о унапред састављеном тексту од стране даваоца кредита - типском уговору, чиме се друга уговорна страна, корисник кредита, ставља у неравноправан положај у односу на даваоца кредита, банку, која је при том финансијска организација која се професионално бави кредитним пословима. У складу са одредбама Закона о заштити потрошача, важећим у време закључења уговора, тужена је била дужна да у поступку преговарања и закључења Уговора о кредиту претходно упозна и недвосмислено упозори корисника кредита о свим ризицима и економским последицама које ће преузети закључењем уговора, јер непоштовање цитираних законских одредби може довести до ништавости његових појединих одредби. Тужена банка није доставила доказ да је тужиоца као корисник кредита писано упозорила на последице које може изазвати примена уговорене валутне клаузуле, нити сам уговор садржи такво упозорење, па су ништаве одредбе уговора о кредиту о индексирању динарског дуга применом курса ЦХФ. Осим тога, тужена није доставила конкретан доказ да се управо у погледу новца који је предмет уговора закљученог са тужиоцем, задужила на међубанкарском тржишту у истој валути. Како је основна функција уговарања валутне клаузуле очување еквивалентности узајамних давања једнакој тржишној вредности пласираних кредитних средстава у односу на враћени износ динарског дуга, то у том смислу валутна клаузула није и не може бити правни основ богаћења даваоца кредита на штету корисника кредита стицањем несразмерне имовинске користи у односу на реалну тржишну вредност исплаћеног динарског износа кредитних средстава. Тужена банка, као организација са посебним степеном финансијског знања и обавезе професионалног обављања делатности кредитирања, била је дужна да пре закључења Уговора о кредиту индексираног применом курса швајцарског франка, потпуно и за просечног потрошача на јасан начин, писаним путем информисе тужиоца, као корисника кредита, о свим пословним ризицима и економским последицама које преузима пристајањем да се динарски износ његовог дуговања индексира применом курса швајцарског франка, а што она у конкретном случају није учинила. Неиспуњењем ове обавезе се искључује могућност судске заштите клаузуле о индексирању динарског дуга применом курса швајцарског франка, јер се ради о неправичној уговорној одредби чијом би се применом нарушила еквивалентност узајамних давања даваоца и корисника кредита. У конкретном случају није испоштовано тужиочево право на информисаност предвиђено одредбама тада важећег Закона о заштити потрошача чијим одредбама је разрађен принцип поштеног промета у облигационим односима потрошача односно корисника услуга и продавца, односно

даваоца услуга. Дужност банке је била да корисника информисе о могућим променама курса и ризицима својственим склапању уговора о кредиту у страној валути, а такав приступ и понашање банке представља њену законску обавезу. Последица утврђења ништавости наведених одредби уговора је обавеза тужене да врати тужиоцу оно што је на основу тих одредби примила по правилима која важе за враћање стеченог без основа. Како је из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Јованке Косановић утврђено да би тужилац, да је кредит одобрен под условима индексације у валути ЕУР који су важили у време закључења Уговора, платио износ који је мањи за 379.352,57 динара, то је суд обавезао тужену да тужиоцу на име стицања без основа исплати тражени износ са законском затезном каматом на појединачне износе ближе опредељене у ставу трећем изреке ожалбене одлуке. Оценио је истакнути приговор застарелости као неоснован јер се у конкретном случају ради о правном институту стицања без основа, пошто се банка неосновано обогатила на рачун клијента, те у наведеном случају рок застарелости почиње да тече од дана када је отпао правни основ за обавезу, а то је утврђење ништавости спорних одредби уговора, а не од дана када су наплаћени појединачни ануитети.

Одлука првостепеног суда из дела става другог изреке првостепене одлуке која се односи на валутну клаузулу, а којом је утврђена ништавости одредбе члана 1.2 и делова чланова 3, 4 став 1, 4 став 3, 4 став 8, 7 и 10 став 4 Уговора о стамбеном кредиту бр. ... дана 14.08.2006 године, је правилна и законита па се неосновано жалбом тужене банке побија.

Неосновано се пре свега указује да валутна клаузула не може бити ништава пошто је дозвољена и није противна принудним прописима који су били на снази у време закључења предметног уговора, нити је таква забрана икада установљена. Уговарање валутне клаузуле јесте дозвољено и има за циљ очување реалне вредности динарског износа кредита од умањења у односу на тржишни курс одређене стране валуте на дан плаћања. Валутна клаузула се може уговорати у циљу очувања једнакости у земљи давања – тржишне вредности динарског износа пласираних и враћених кредитних средстава која се утврђују индексирањем курса стране валуте. Основна функција валутне клаузуле се исказује у очувању еквивалентности узајамних давања – једнакој тржишној вредности пласираних кредитних средстава у односу на враћени износ динарског дуга. Валутна клаузула није правни основ богаћења даваоца кредита на терет корисника кредита, стицањем несразмерне имовинске користи. Међутим, ништава је одредба уговора о кредиту о индексирању динарског дуга применом курса ЦХФ која није утемељена у поузданом писменом доказу да је банка пласирана динарска средства прибавила посредством сопственог задужења у тој валути и да је пре закључења уговора корисника кредита потпуно информисала о свим пословним ризицима и економско финансијским последицама које ће настати применом такве клаузуле. У складу са одредбама чл. 12, 13, 14, 15 и 16 Закона о облигационим односима, банка је дужна да корисника кредита писмено упозори на могућности раста курса ЦХФ, који је она, као финансијска организација могла и морала да предвиди и да о томе упозори корисника кредита пре закључења уговора. Обавеза банке да поштено поступи и упозори корисника кредита на стварни ризик и економске последице које таква клаузула производи, произилази из одредбе чл. 3, 11, 17 и 18 Закона о заштити потрошача важећег у време закључења уговора о кредиту.

Сходно наведеном, оцена ваљаности одредаба уговора о кредиту индексирањем динарског дуга применом курса ЦХФ зависи од утврђења да ли је банка пласирана динарска средства прибавила посредством сопственог задужења у тој валути. Такође, било је потребно да банка докаже да је пре закључења уговора о кредиту, корисника кредита на правно прихватљив начин информисала о свим пословним ризицима и економско финансијским последицама које могу наступити применом индексирања курса у швајцарским францима као валутне клаузуле, а која чињеница би указивала на постојање или непостојање ништавости наведене клаузуле. Банка је имала више могућности да предвиди кретања на тржишту финансија везано за поједине стране валуте у којима се задужује, јер је у ситуацији у којој пружа услуге на тржишту капитала у повољнијој позицији од клијента, с обзиром да се професионално бави финансијским пословима и боље познаје прилике и кретања тржишта, те самим тим има и могућност да боље процени ризик којем се излаже приликом закључивања оваквих уговора, који између осталог представља и један од основних извора њених прихода. Утврђивање околности да се банка као давалац кредита у периоду када је тужилци одобрен кредит индексиран у валути ЦХФ задужила у тој валути је од значаја за оцену ризика и интереса уговорних страна. У противном, испуњењем наведених услова у тренутку закључења уговора искључује се могућност судске заштите клаузуле о индексирању динарског дуга корисника кредита применом курса ЦХФ, јер би се применом те одредбе нарушавала једнакост узајамних давања.

Међутим, тужена банка није током поступка доставила доказ да је тужиоца као корисника кредита писменим путем упозорила на последице које може изазвати примена уговорене валутне клаузуле, односно да је банка овде тужиоца као корисника кредита пре закључења уговора, упозорила на могућност раста курса ЦХФ, коју је она као финансијска организација могла и морала да предвиди и о томе упозна тужиоца, као корисника кредита. Обавеза банке да поштено поступи и упозори корисника кредита на стварни ризик и економске последице које таква клаузула производи, произлази из одредаба чл. 3 став 1 тачка 3, чл. 11, 17 и 18 Закона о заштити потрошача (“Службени гласник РС” бр. 79/05), важећих у време закључења уговора о кредиту. Банка није доказала да је пласирана средства спорним уговором о кредиту прибавила посредством сопственог задужења у истој валути, па је правилно првостепени суд закључио да је ништава одредба уговора о кредиту у погледу валутне клаузуле. Супротно жалбеним наводима, достављање Уговора о зајму од дана 8.10.2007. године од стране тужене не могу представљати доказ о пласираним средствима, с обзиром да се из овог уговора не види да су та средства искоришћена управо за пласирање новца поводом спорног уговора о кредиту, што је правилно закључио првостепени суд.

Жалбени наводи којима се указује да је тужилац био упознат о свему сходно правилима, потписивањем захтева за одобрење кредита, Основних података о кредиту, Плана отплате кредита, Прегледа битних елемената отплате кредита и Уговора о кредиту. Сходно одредбом чл. 3 тачка 3 Закона о заштити потрошача (“Службени гласник РС” бр. 79/05) важећег у време закључења уговора о стамбеном кредиту између парничних странака, између осталог је је прописано да су основна права потрошача у смислу овог закона право на информисаност – располагање чињеницама од значаја за правилан избор и заштита до непоштене огласне поруке или ознаке на производима који могу потрошача да доведу у заблуду. Чланом 11 истог закона прописано је да приликом куповине производа, односно коришћења услуга, потрошач има право да

његови економски интереси буду заштићени. Одредбом чл. 14 став 1 истог закона прописано је да потрошач мора бити обавештен о важећој цени производа и услуге, а чланом 18 да обавештење о цени из чл. 17 овог закона не може довести у заблуду потрошача у погледу висине цене односно стварати утисак да је цена нижа него што јесте, да су у цену укључене посебне услуге за које се плаћа посебна цена, да је цена била или да ће бити повећана или снижена за одређено време или за одређени износ.

У конкретној правној ствари, парничне странке су закључиле уговор о кредиту, који је регулисан одредбом чл. 1065 Закона о облигационим односима, а кредит представља производ који нуди банка, па се на односе између банке и клијента има преименити наведени Закон о заштити потрошача. Према томе, како су у конкретној правној ствари спорне одредбе уговора о кредиту закљученог између парничних странака, те како је исти регулисан Законом о облигационим односима, чија су основна начела да стране у облигационим односима морају бити равноправне (члан 11), начело савесности и поштења (члан 12), начело забране злоупотребе права (члан 13), начело забране стварања и искоришћавања монополског положаја (члан 14) и начело једнаке вредности узајамних давања (члан 15), то је сходно наведеним одредбама Закона о облигационим односима, те одредбама чл. 3, 11, 17 и 18 Закона о заштити потрошача, важећег у време закључења уговора о кредиту, постојала је обавеза банке да поштено поступи и упозори корисника кредита, овде тужиоца на стварни ризик и економске последице које валутна клаузула производи, односно да кориснике кредита писмено упозори на могућност раста курса ЦХФ. Она је као финансијска организација морала да предвиди и да о томе упозна корисника кредита, овде тужиоца, пре закључења уговора, што је у конкретном случају изостало, а што за последицу има ништавост одредбе уговора о валутној клаузули. Нису основани ни жалбени наводи да је Народна банка Србије дана 14.9.2005. године издала саопштење поводом кредита индексираних у ЦХФ и да су на тај начин сви тада потенцијални корисници кредита били упозорени на индексирање у ЦХФ, имајући у виду да је сходно горе цитираним обавезама постојала обавеза и тужене да на писменим путем директно упозори тужиоца о свим ризицима које носи закључење оваквог уговора.

Имајући у виду да је утврђена ништавост валутне клаузуле, то је правилна одлука и првостепеног суда у ставову трећем изреке првостепене одлуке, с обзиром да сходно одредби члана 210 ЗОО постоји обавеза тужене да врати оно што јој је исплаћено без правног основа.

Међутим, приликом доношења одлуке о утврђењу ништавости дела одредбе члана 1 став 1 Уговора о кредиту у којем је наведено "31.545,98 ЦХФ" дошло је до погрешне примене материјалног права, нашта другостепени суд пази по службеној дужности, с обзиром да је уклоњен и основни битни елемент овог уговора, односно износ одобреног кредита. Наиме, одредбом члана 1 став 1 уговора о кредиту је прописано: "Банка ставља кориснику кредита на располагање дугорочни кредит у износу од 31.545,98 ЦХФ у динарској противвредности по куповном курсу Нуро Алре-Adria Bank AD Beograd за девизе на дан пуштања кредита у течај". По оцени овог суда, утврђивањем ништавости ове одредбе у делу у коме се наводи износ од "31.545,98 ЦХФ" фактички води до утврђења ништавости целокупног уговора о кредиту, јер спорни уговор без ове одредбе не може опстати, с обзиром да не би био познат износ средстава који је тужена банка ставила тужиоцу као кориснику кредита на располагање,

а што представља битан елемент уговора без кога се исти не може сматрати закљученим. Стога је Апелациони суд преиначио првостепену пресуду у делу става другог изреке и одбио тужбени захтева тужиоца за утврђење ништавости одредбе члана 1.1 Уговора о кредиту у коме се наводи износ од “31.545,98”, а који се не тиче валутне клаузуле због које је тужилац и поднео ову тужбу, у односу на коју је правилно утврђена ништавост, а све у складу са чланом 103 и 105 ЗОО.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужене, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 ЗПП-а.

На основу члана 390 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом, а на основу члана 394 тачка 4 ЗПП као у ставу другом изреке.

Решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке побијане пресуде је преиначено, с обзиром да су трошкови поступка превисоко одређени од стране првостепеног суда. Наиме, погрешно је првостепени суд одлучио када је износ трошкова парничног поступка увећао на име ПДВ-а, само из разлога што је пуномоћник тужиоца приложио потврду да је у систему ПДВ-а, с обзиром да је пуномоћник тужиоца био дужан да докаже да је странци, односно тужиоцу као физичком лицу, издао рачун за своје услуге, што није учинио. Стога, пуномоћнику тужиоца не припада увећање од 20% на име ПДВ-а, из ког разлога је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 143.837,00 динара, сразмерно успеху тужиоца у овом спору, применом одредбе члана 153 и 154 Закона о парничном поступку. Наведени износ се односи на трошкове које је тужилац имао у вези са заступањем од стране адвоката и то: за састав тужбе и једног образложеног поднеска износ од по 13.500,00 динара, за приступ на два одржана рочишта износ од по 18.000,00 динара, за приступ на три неодржана рочишта износ од по 11.250,00 динара, за трошкове вештачења износ од 25.000,00 динара, те на име таксе на тужбу износ од 4.700,00 динара и таксе на одлуку износу од 17.387,00 динара, све према тада важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној Тарифи, а сразмерно успеху тужиоца у поступку. Пуномоћнику тужиоца је призната накнада трошкова за још једно неодржано рочиште, укупно три, с обзиром да је првостепени суд погрешно досудио накнаду за само два неодржана рочишта. Сходно горе наведеном, донета је одлука у ставу трећем изреке пресуде сходно одредби члана 401 тачка 3 ЗПП.

С обзиром да је тужена успела у поступку по жалби само у незнатном делу то то јој не припадају трошкови другостепеног поступка, због чега је донета одлука као у ставу четвртом изреке сходно одредби члана 165 став 2 Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић